

նած: Գրքին առաջին 20 թուղթերն կորած ըլլալով՝ անոր բուն վերնագիրն կամ անունն այլ չկայ. բայց ետեւի գրուածներէն՝ (որ բովանդակեն 113 թուղթ), յայտնուի՝ որ պատմութեան նիւթն է՝ մեր վերը նշանակածը: — Արարագէտ և արեւելաբարբիւր բանասէրը, ինչպէս Գատրումէր այս դարու, և մանաւանդ Բենոդոյ (Renaudot) ԺԸ դարու սկիզբում, շատ բան քաղեցին այս պատմչէս, արեւելեան՝ և յատկապէս Աղեքսանդրիոյ եկեղեցւոյ կամ պատրիարքաց վրայօք: Ասոնց թարգմանած կտորներէն մենք այլ ատենօք օգտուելով՝ ազգային տեղեկութիւններ տուած էինք (ի Ներս. Շնորհալի և Պարսազայ խր. երես 162-70): Արուսահլ՝ ասոնցմէ աւելի Հայոց վրայօք գրած կարծուի ի բանասիրաց. որովհետեւ հիմայ Հայոց վրայ պատմելով կու սկսի գիրքն, ուսկից հետեւցնեն՝ թէ կորսուած առաջին մասն այլ առաւելապէս մերայոց վրայօք էր:

Երկու դարէ աւելի շատ օտարաց այլ մեզ այլ ցանկալի՝ բայց գրեթէ անմատչելի եղած այս պատմագիրըս, (թէ արաբերէն լեզուով և թէ դժուարընթերց գրչութեամբ ըլլալուն), վերջապէս այս տարուանս սկըբում՝ Փռանկաց ուսմանց պաշտօնէի շնորհիւ առ Անգլիացի գիտնականս, ի լոյս